

Arrest

nr. 217 855 van 1 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 januari 1990.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 11 november 2015. Op 26 november 2015 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 januari 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 29 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Jalalabad stad in de provincie Nangarhar. Tevens behoort u tot de pashtoun-etnie.

Als politieagent in Jalalabad overleefde u twee aanslagen van de taliban, namelijk een zelfmoordaanslag op een politiekantoor in maart 2014 en iets later de ontploffing van een berm bom terwijl u in een auto zat. Hierna kreeg u een dreigbrief van de taliban. In die brief stond er dat u verantwoordelijk was voor drie talibanstrijders die werden gedood tijdens de aanval op het politiekantoor. Uit angst bleef u vervolgens drie maanden onafgebroken in de politiekantoor. Daarna werd besloten dat u het land moest verlaten. U verliet Afghanistan op 23 oktober 2015 en kwam aan in België op 11 november 2015. Op 26 november 2015 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag dient u volgende documenten in: taskara, paspoort, werkbadge, bundel met dertien foto's, vier opleidingscertificaten, twee schooldiploma's, uw geboorteakte, kopieën van documenten betreffende uw politiewerk, uw ontslagdocument van het ziekenhuis, dreigbrief van de taliban, een documenten betreffende een exploratief psychologisch onderzoek uitgegeven door het Belgische Rode Kruis en de twee enveloppen waarin u uw documenten toegestuurd kreeg.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Ten eerste kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw job als politieagent in Jalalabad.

Zo legt u vage verklaringen af over de vier maanden training die u kreeg. Gevraagd om te vertellen over uw training op de politieacademie antwoordt u dat u praktische lessen had, genaamd Jam Nezam. Die lessen handelden over rijden, sporten, aanvallen en dergelijke (gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd om er wat meer over te vertellen vertelt u over uw dagindeling op de academie. U vertelt dat u voor het ontbijt aan sport moet doen en dat er na het ontbijt toespraken zijn en dan de ganse dag lessen. Wanneer u wordt aangespoord meer te vertellen over de lessen die u kreeg antwoordt u dat het militaire lessen waren (CGVS, p. 10). Wanneer u opnieuw wordt gevraagd meer in detail te gaan vertelt u dat u werd geleerd om, wanneer een agent een bepaalde dienst aanvraag, hem die niet te geven omdat hij misschien banden met de vijand kon hebben (CGVS, p. 10). Ook werd u gezegd dat u enkel binnen de basis mocht eten (CGVS, p. 10). Wanneer u nogmaals, voor de derde maal ondertussen, wordt gevraagd om specifiek te vertellen over de lessen en de tactieken die u aangeleerd werden vertelt u wat u moet doen als u iemand tegenkomt die op de grond ligt (CGVS, p. 10). Ook werd u geleerd dat u de gemeenschap moest dienen en niemand mocht slaan of beledigen (CGVS, p. 10). Gevraagd wat u nog kunt zeggen over uw training, antwoordt u: 'wat kan ik zeggen' (CGVS, p. 11). Wanneer u er op wordt gewezen dat u vier maand politietraining hebt gehad dus dat u hier wel wat over zou moeten kunnen vertellen stelt u dat u alles al gezegd hebt over de praktische lessen, rijden, sport en aanvalstactieken. Gevraagd naar wat u leerde van aanvalstactieken antwoordt u dat u leerde in drie verschillende posities te schieten (CGVS, p. 11). Gevraagd of u nog iets kunt zeggen over de training antwoordt u: 'Dat is alles. Misschien zijn er dingen die ik vergeet.' (CGVS, p. 11).

Over uw job zelf vertelt u vervolgens dat u gestationeerd was in de eerste politiezone in Jalalabad (CGVS, p. 11). Gevraagd om te vertellen over uw job vertelt u dat u moest patrouilleren, de veiligheid bewaken en tussenkomen in gevechten of aanvallen. Ook zegt u dat het de verantwoordelijkheid was van de eerste zone om de veiligheid van belangrijke gasten te garanderen (CGVS, p. 12). U wordt gevraagd hoe een normale werkdag voor u eruit zag. U antwoordt: 'patrouilleren' (CGVS, p. 12).

Wanneer u wordt gevraagd om specifiek te vertellen wat u allemaal doet als u op uw werk komt antwoordt u dat er geen normale werkdag bestaat en dat jullie 24 uur per dag actief moesten patrouilleren (CGVS, p. 12). Gevraagd om wat meer te vertellen over wat u allemaal moest doen op uw job zegt u dat u moest patrouilleren en op de veiligheid letten (CGVS, p. 13). Wanneer u wordt gevraagd naar voorbeelden van dingen die u moest doen tijdens uw job antwoordt u: 'Wat moet ik zeggen? Ik heb alles verteld' (CGVS, p. 13). Er wordt u gezegd dat u simpelweg gevraagd wordt naar wat voorbeelden van dingen die u moest doen of die gebeurd zijn in de drie jaar dat u politieagent was. U ontwijkt de vraag door te zeggen dat u er enkel maar slechte herinneringen van hebt (CGVS, p. 13). Nogmaals gevraagd naar specifieke voorbeelden begint u eerst over de aanslag op uw kantoor en daarna vertelt u dat er aanslagen waren op de Kaboel Bank, de Behsud brug, de rechtbank en het Ministerie van Justitie (CGVS, p. 13). Dit zijn echter grote incidenten die makkelijk terug te vinden zijn op internet en waar u bovendien, als inwoner van Jalalabad, sowieso van op de hoogte moeten zijn. Er wordt u gevraagd om wat te vertellen over kleine incidenten die u meemaakte tijdens uw shiften. U vertelt dat er een dief in uw hechtenis was die ontsnapte. Later werd hij opnieuw gearresteerd (CGVS, p. 13). Aangespoord om verder te gaan antwoordt u: 'Wat nog kan ik je zeggen? Het is al problemen, problemen' (CGVS, p. 13). U wordt er op gewezen dat u agent was in een van de grootste steden van Afghanistan en dat het bijgevolg moeilijk is te geloven dat dat het enige kleine incident is dat u zich kunt herinneren. U vertelt dat er een soldaat van het Afghan National Army (ANA) het vuur opende op buitenlandse troepen en dat broer van de vader een van uw collega's was (CGVS, p. 14). Opnieuw is dit echter een bijzonder beknopte beschrijving van een incident waarvan u ook op de hoogte zou zijn als gewone inwoner van de stad. Ook vertelt u dat u op een dag uw radio verloor en hem enkele dagen later terugkreeg (CGVS, p. 14). Gevraagd om nog meer voorbeelden zegt u dat er veel voorbeelden zijn en dat u hoofdpijn hebt (CGVS, p. 15). Later zegt u dat u ook instond voor een demonstratie. Gevraagd hoe u dat deed kunt u niets meer zeggen dan dat u de wegen blokkeerde en samenwerkte met mensen van de veiligheidsdienst NDS (CGVS, p. 15).

Ook wanneer u wordt gevraagd over de job zelf, wat u moest doen, wie uw collega's waren, hoe uw werkdag eruit zag, kunt u geen doorleefd antwoord formuleren. U zegt hierop dat de sfeer tussen collega's niet goed is, dat iedereen elkaar als concurrentie ziet (CGVS, p. 15).

Uit uw verklaringen blijkt dat u nauwelijks zicht kunt geven op de inhoud van uw job noch kunt u voorbeelden geven van dingen die u overkomen zijn bij het uitoefenen van de job.

Gevraagd waarom u er voor koos om bij de politie te gaan antwoordt u dat u daarin geïnteresseerd was (CGVS, p. 16). Nochtans was u hoogopgeleid. Er wordt u vervolgens gevraagd of er geen beter betaalde of veiliger jobs waren die u wou doen. U antwoordt van niet en dat u bij de politie wou gaan (CGVS, p. 17).

Gevraagd naar uw rang zegt u dat u tweede sergeant was. Gevraagd naar de verantwoordelijkheden van een tweede sergeant zegt u dat u moest patrouilleren, onderzoeken en de veiligheid garanderen (CGVS, p. 17). Gevraagd naar het verschil in verantwoordelijkheden tussen een tweede sergeant en een normale agent antwoordt u: 'Ik had een rang en hij was soldaat' (CGVS, p. 17). Wanneer u nogmaals de vraag wordt gesteld zegt u dat u verantwoordelijk was voor de soldaten onder u en hen zei wat ze moesten doen (CGVS, p. 17). U kunt geen informatie geven over de verantwoordelijkheden van uw rang of de uitvoering van die verantwoordelijkheden. Nochtans verklaart u afgestudeerd te zijn aan de academie als tweede sergeant, wat betekent dat u de functie drie jaar hebt uitgeoefend (CGVS, p. 17). Er kan dus logischerwijs verwacht worden dat u wat uitgebreider zou kunnen vertellen over uw rang en de bijhorende verantwoordelijkheden.

Uit het bovenstaande blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering een politieagent in Jalalabad geweest te zijn. U kunt over geen enkel aspect van uw job doorleefd en uitgebreid vertellen, noch over de job zelf, noch over de opleiding, noch over dingen die u hebt meegemaakt als agent.

Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw job als politieagent, kan ook geen geloof worden gehecht aan uw aangehaalde vluchtredenen die hieruit voortvloeien.

Ten tweede kan er geen geloof worden gehecht aan uw problemen met de taliban.

Zo zegt u dat u dienst had tijdens de aanval van de taliban op uw politiekantoor in maart 2014. U geraakte gewond en vluchtte naar de toren van de basis. Van beneden werd u door de Afghaanse

troepen een touw gegooid waarmee u naar beneden kon klimmen. Vervolgens voerde u uzelf en een andere gewonde collega naar het hospitaal waar u drie dagen bleef (CGVS, p. 21). Er wordt u gevraagd waarom u de plaats van de aanval verliet in plaats van te helpen in het vuurgevecht dat volgde op de aanval en drie uur duurde. U zegt dat u niets anders kon doen, dat u niet getraind was om met zelfmoordterroristen om te gaan (CGVS, p. 24). Nochtans lijkt dit net wel een taak waarop u als politieagent zou zijn voorbereid. U zegt ook dat u bovendien gewond was aan uw hoofd en niet wist waar u was of wat u moest doen (CGVS, p. 24). Hierbij dient opgemerkt te worden dat u fit genoeg was om via een touw van een toren te klimmen en uzelf naar het hospitaal te rijden. Hierop antwoordt u dat je alles kan doen als je bang bent (CGVS, p. 24). U weet ook niet of u onder vuur werd genomen toen u van de toren naar beneden klom (CGVS, p. 24-25). Ook zegt u dat u geen problemen kreeg achteraf omdat u uw post verlaten had. Opnieuw lijkt het onwaarschijnlijk dat een politieofficier die zijn post verlaat tijdens een aanval hier later geen problemen door krijgt (CGVS, p. 24-25).

Verder wordt u gevraagd wat er allemaal gebeurd is tijdens de aanval nadat u vertrokken was. U zegt dat uw kantoor volledig vernield was, en dat er verschillende gewonden, doden en gevangenen waren (CGVS, p. 22). Ook zegt u dat er hulp kwam van verschillende andere organisaties. U vermeldt echter niet dat de navo-troepen helikopters stuurden om de Afghaanse troepen te ondersteunen (CGVS, p. 22-23). U weet niet of de taliban de aanval heeft opgeëist, hoewel ze volgens informatie dit direct na de aanval hebben gedaan (CGVS, p. 25). U weet ook niet dat de aanval op het politiestation kaderde in de pogingen van de taliban om de naderende verkiezingen in 2014 te verstoren (CGVS, p. 25). Er wordt u expliciet gevraagd of er in de periode na de aanval iets stond te gebeuren dat de taliban wilde boycotten. U moet hierop echter het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 25). Van een politieagent kan echter verwacht worden dat hij enerzijds wat beter of de hoogte zou zijn van de details betreffende de aanval op zijn eigen kantoor en anderzijds dat hij op de hoogte is van terreurcampagnes die de taliban afkondigen.

Anderhalf jaar later, in juni 2015, krijgt u opeens een dreigbrief van de taliban waarin u wordt beschuldigd van de dood van drie aanslagplegers die betrokken waren bij de aanval op de politiebasis in maart 2014. U weet niet waarom u pas na anderhalf jaar een dreigbrief daarover zou ontvangen (CGVS, p. 27). U verklaart geen contact te hebben gehad met de taliban tussen de aanval op het politiekantoor en de dreigbrief (CGVS, p. 27). Ook is het vreemd dat de taliban u zou beschuldigen van deel te hebben gehad in de dood van hun collega-strijders. Zoals u namelijk zelf zei bent u direct na de aanval gevlucht van het politiestation en hebt u geen deel gehad in het aansluitend vuurgevecht. Wanneer u dit wordt gezegd antwoordt u dat u dat ook niet verstond (CGVS, p. 26).

Na het ontvangen van de dreigbrief verbleef u drie maanden lang onafgebroken in het politiestation. U praatte echter niet met uw collega's over de bedreigingen die u ontving noch vroeg iemand ernaar. Niemand stelde zich vragen bij het feit dat u de facto in het politiestation woonde (CGVS, p. 27). Tevens weet u niet of andere collega's gelijkaardige bedreigingen hebben ontvangen van de taliban (CGVS, p. 27). Nochtans mag verwacht worden dat u hiervan wel op de hoogte zou zijn. Over uw drie maanden in het politiestation kunt u niets meer zeggen dan dat u 7 uur dienst deed en vervolgens 7 uur rustte (CGVS, p. 27). Ook ontving u dreigtelefoontjes. Over de inhoud van deze telefoontjes kunt u enkel vertellen dat ze u zeiden dat u zich moest aangeven of uw job opgeven en dat u zei dat u dat niet kon. Meer details kunt u niet geven (CGVS, p. 27). Het is vreemd dat u hen niet om uitleg vroeg of een manier zocht om uw problemen met hen op te lossen. Opnieuw dient opgemerkt worden dat u deze telefoontjes pas ontving anderhalf jaar na de aanslag op het politiekantoor en drie jaar nadat u dienst had genomen bij de politie.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat geen geloof kan gehecht worden aan uw aangehaalde vluchtredenen.

Uw ingediende documenten kunnen hier niets aan veranderen. Documenten hebben immers pas bewijswaarde indien ze vergezeld worden van geloofwaardige verklaringen wat in casu duidelijk niet het geval is. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg

is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

De foto's die u bij uw dossier voegt hebben tevens geen bewijswaarde aangezien beeldmateriaal kan bewerkt worden of in scène gezet. Wat betreft het youtube-filmpje over de aanslag waarop u zegt te zien te zijn (CGVS, p. 21) dient te worden opgemerkt dat de persoon die u claimt te zijn slechts zeer kort in beeld komt. Er kan bijgevolg niet met zekerheid worden vastgesteld dat u dit bent.

Uit het medisch attest blijkt dat u in België twee keer op consultatie bent geweest bij een psycholoog onder andere wegens post traumatische stress symptomen en dat er beslist werd om u verder op te volgen. Er moet echter opgemerkt worden dat een attest van een therapeut/ arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Medische problemen op zich houden tevens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel

risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM juncto artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"1.3. eerste middel

Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet juncto Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling, De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

"omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoekers: zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 26 november 2015.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerder geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen.

Verzoeker vreest vervolgd te worden door de Taliban omdat hij zelf een politieagent was. Hij heeft meerdere keren de dood ontsnapt maar uiteindelijk werd het te veel en hij kon niet meer zijn fysiek en psychische integriteit gegarandeerd zien. Verzoeker werkte voor de ANA en zo is hij in de negatieve aandacht gekomen van de Taliban.

Wat betreft de subjectieve vrees van verzoeker wenst hij te verwijzen naar zijn verklaringen tijdens het gehoor.

Wat betreft zijn objectieve vrees wenst hij te verwijzen naar het hieronder staande rapport:

A.Potential Risk Profiles

Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International Community, including the International Military Forces ACEs are reported to systematically target civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government and the international community in Afghanistan, including the IMF and international humanitarian and development actors. 170 As noted above, in 2012 this campaign of systematic targeting intensified, with UNAMA documenting the deaths of 698 civilians and the wounding of 379 others in incidents of targeted killings or attempted targeted killings. 171 The first six months of 2013 saw a further 29 increase in civilian casualties as a result of such attacks compared to the same period in 2012, with 312 civilians killed and 131 injured. 172 Among the primary targets of such attacks are national and local political leaders, government officials, teachers and other civil servants, off-duty police officers, tribal elders, religious leaders, women in the public sphere, civilians accused of spying for pro-government forces, human rights activists, humanitarian and development workers, construction workers, and persons supporting the peace process. 173 On 2 May 2012, the Taliban announced that their "Al-Farooq" Spring offensive would specifically aim to kill civilian targets, including high ranking government officials, Members of Parliament, High Peace Council members, contractors and "all those people who work against the Mujahideen". 174 As in 2012, the Taliban announcement of its 2013 spring offensive warned that civilians associated with President Karzai's government or its international allies would be at risk of attack. 17

<http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>

Tweede middel: Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verweerster hecht geen geloof dat verzoeker als politieagent gewerkt heeft.

Verweerster heeft niets beters gevonden dan te stellen dat verzoeker vaag gebleven was over zijn 4 maanden training.

Dit stemt niet overeen met wat in het gehoor verslag staat. Geen enkele normale mensen kan meer zeggen dat wat verzoeker gezegd heeft over deze training.

"jam nezam" dit is een term die alleen militairen kent. Verzoeker heeft op pagina 10 en 11 op een zeer correcte wijze uitgelegd heeft hoe deze training er uitzag.

Het is totaal in raadsel wat verweerster nog verwacht. Verzoeker verzoekt de raadsman van verweerster om tijdens de zitting uit te leggen wat nog moest gezegd worden door de verzoeker over deze training.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij niets kon vertellen over de kleine incidenten.

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de verklaringen van verzoeker over de groten incidenten.

Verweerster heeft zelfs nagelaten om rekening te houden met de aanslagen waar verzoeker zelf slachtoffer en doelwit was.

Verweerster stelt dat het incident op de buitenlandse troepen door de broer van verzoeker vriend is een feit dat geweten is door iedere burger in Jalalabad.

Verweerster liet na om rekening te houden met de uitleg van verzoeker ni, dat de dader was de broer van een van mijn vrienden. (persoonlijke band)

Niet iedere burger in Jalalabad kan dit vertellen.

Verweerster laat na om door te vragen hoe verzoeker zijn radio verloor en hoe hij deze radio enkele dagen later teruggevonden heeft.

Welke stappen hij ondernomen heeft om dit verlies te melden, Welke code hij gebruikte tijdens de communicatie, welke merk was zijn radio, hoe werd deze radio opgeladen, hoe ver was de bereik van deze radio.

Zeer simpele vragen om zeker te zien of verzoeker effectief voor de politie gewerkt heeft.

Alle antwoorden van verzoeker over zijn job, lijkt voor verweerster niet doorleefd. Hoe heeft verweerster dit doorleefde karakter gemeten, met welke toestel, op basis van welke argumenten zijn grote vraagtekens.

Verweerster aarzelt geen seconde om geforceerd op zoek te gaan naar nietszeggende argumenten. Argumenten zoals: u kon niet veel vertellen over de verantwoordelijkheid van een sergeant en een soldaat.

Verzoeker heeft in menstaal gezegd dat soldaten onder zijn bevel waren en hij was verantwoordelijk voor de soldaten.

Verweerster heeft de tewerkstelling van verzoeker ten onrechte in twijfel getrokken en vervolgens zijn problemen met taliban niet op een objectieve wijze onderzocht. Dit blijkt ook uit de "motivering" waarin het volgende staat:

Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan u job als politieagent, kan ook geen geloof worden gehecht aan uw aangehaalde vluchtredenen die hieruit voortvloeien.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij tijdens de aanval in 2014 zijn gewoonde collega's naar ziekenhuis nam ipv te vechten. Verweerster heeft het over het hoofd gezien dat verzoeker ook gewond was in zijn hoofd en dat hij medische zorgen nodig heeft.

Een bewijs hoe dit dossier op onzorgvuldige EN subjectieve wijze onderzocht is.

Verweerster vindt het vreemd dat verzoeker achteraf geen problemen kreeg met politie omdat hij zijn post verlaten heeft.

Verweerster heeft het blijkbaar over het hoofd gezien dat verzoeker niet zomaar gevlucht was.

Verzoeker was gewond in zijn hoofd en hij nam zichzelf en zijn gewonde

collega's naar het ziekenhuis.

Verweerster verwacht van een gewonde persoon dat hij moet uitleggen of Navo helikopters gestuurd hadden.

Verweerster volgt in dit geval zijn eigen redenering (zie boven) - dit is een feit dat alle burgers in Jalalabad kennis van heeft - niet.

Dit is een bewijs hoe verweerster kort door de bocht is. Als wij de bovenvermelde redenering van verzoeker gaan volgen dan moeten wij ook het verblijf van verzoeker in Jalalabad in twijfel trekken omdat hij niet op de hoogte was van dit feit.

Ik hoop dat uw Raad dit ziet.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met de gekende antwoorden van verzoeker.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk voor dingen die voor verweerster vanzelfsprekend lijken te kennen. Deze vanzelfsprekendheid voor verweerster moet niet vanzelfsprekend zijn in het veld.

Verweerster vindt het vreemd dat taliban 1 1/4 jaar later een brief sturen naar verzoeker en hem beschuldigen voor de dood van hun collega's.

Verzoekers wordt nu beboet voor de werkwijze van de taliban.

Verzoeker wordt beboet omdat hij verder gewerkt heeft. Verweerster heeft over het hoofd gezien dat verzoeker een politiemann was en dat hij altijd gewapend was.

Verweerster vindt het vreemd dat verzoeker 3 maanden in het politiestation geslapen heeft.

Dit is een gangbare praktijk dat de politieagenten in Afghanistan in politiekantoren mogen slapen.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij geen uitleg vroeg bij de Taliban om zijn problemen op te lossen.

Verzoeker is een politieagent en hij weet dat eens dat u beschuldigd bent door de taliban dan heeft het geen zin om met de taliban te onderhandelen.

Last but not least: youtube - fimpje

Verweerster stelt dat niet met zekerheid mag gezegd worden dat het over verzoeker gaat.

Verweerster sluit dit niet expliciet uit maar zegt dat ze niet weet. Wie gaat nu een youtube - fimpje voorleggen om zijn asielaanvraag te staven wetend dat hij niet de persoon is wie te zien staat in de opname?

Verweerster kan na alles wat ze gezegd heeft onmogelijk stellen dat deze opname over verzoeker gaat.

Verzoeker verzoekt uw Raad om dit doorslaggevend bewijs met aandacht te bekijken.

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de mentale toestand van verzoeker en aan hem het voordeel van twijfel te verlenen.

Verzoeker heeft medische stukken voorgelegd niet voor decoratie maar om aan te tonen dat hij met PTSD kampt.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

Verweerster heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Ze geen rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeker als een politieagent en als iemand die aan PTSD lijdt

Ze geen rekening gehouden de verklaringen van verzoeker die juist waren.

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Derde middel: Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet:

Verweerster heeft nagelaten om te motiveren waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond.

Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Hij is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij stelt dat zij de taliban in Afghanistan vreest omdat zij in Jalalabad als politieagent tewerkgesteld was. De verzoekende partij verklaart dat ze twee aanslagen van de taliban overleefd heeft, namelijk een zelfmoordaanslag op een politiekantoor in 2014 en iets later de ontploffing van een berm bom terwijl ze in een auto zat. De taliban beschuldigde de verzoekende partij van de dood van drie talibanstrijders tijdens een aanval op het politiekantoor. De verzoekende partij stelt dat de taliban haar in een brief bedreigd hebben. De verzoekende partij verklaart dat ze uit vrees voor de taliban gedurende drie maanden ononderbroken in het politiekantoor verbleven heeft. Hierna zou ze beslist hebben om het land te ontvluchten.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: haar taskara, haar paspoort, een originele werkbadge, een bundel met dertien foto's, de vier originele opleidingscertificaten, twee originele schooldiploma's, haar geboorteakte, kopieën van documenten betreffende haar politiewerk, haar ontslagdocument van het ziekenhuis, een originele handgeschreven dreigbrief van de taliban, een document betreffende een exploratief psychologisch onderzoek uitgegeven door het Belgische Rode Kruis, een document opgesteld door CHU Dinant Godinne die aangeeft dat de verzoekende partij op consultatie geweest is ten gevolge van een "suivi psychothérapeutique" en de twee enveloppen waarin de verzoekende partij de documenten toegestuurd kreeg.

De Raad wijst erop dat een deel van de voorgelegde documenten - met name de taskara, het paspoort en de geboorteakte van de verzoekende partij – persoonsgegevens bevat die niet worden betwist. De verzendbewijzen tonen enkel aan dat de verzoekende partij post ontving.

De werkbadge, de bundel met dertien foto's, de vier opleidingscertificaten en de twee schooldiploma's en kopieën van documenten betreffende het voorgehouden politiewerk vormen slechts een begin van bewijs van de werkzaamheden van de verzoekende partij als politieagent in Jalalabad. Deze documenten hebben echter geen betrekking op de kern van het vluchtrelaas van de verzoekende partij. De handgeschreven dreigbrief is op zich niet voldoende om het vluchtrelaas van de verzoekende partij gegrond te verklaren nu niet kan nagegaan worden of deze brief daadwerkelijk door de taliban opgesteld werd. Immers moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie in het administratief

dossier blijkt dat er in Afghanistan sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Afghaanse (officiële) documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn zodat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is (landeninformatie CGVS, stuk 17, "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 27 juni 2013). Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat *"Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken."* De ontslagdocumenten uit het ziekenhuis wijzen enkel op een ziekenhuisopname van 29.12.92 tot 02.01.93, maar voormelde documenten leggen op geen enkele wijze verband tussen de opgelopen verwondingen en de aanslag van de taliban op het politiekantoor waar de verzoekende partij werkzaam zou zijn geweest. Ze hebben geen betrekking op de kern van het vluchtrelaas van de verzoekende partij. De ontslagdocumenten maken enkel melding van de behandeling in het ziekenhuis, de uitgevoerde testen en de behandeling die de verzoekende partij dient te volgen na het verlaten van het ziekenhuis. Voorts heeft de verzoekende partij tijdens het gehoor niet aangegeven dat zij gedurende meerdere dagen in het ziekenhuis verbleven heeft. De verzoekende partij stelt enkel dat ze naar het ziekenhuis gegaan is. Het document aangaande een exploratief psychologisch onderzoek uitgegeven door het Belgische Rode Kruis geeft aan dat de verzoekende partij symptomen heeft van een post-traumatisch stresssyndroom. Het document opgesteld door CHU Dinant Godinne die geeft aan dat de verzoekende partij op consultatie geweest is ten gevolge van een "suivi psychothérapeutique" en een angststoornis heeft. Deze documenten zijn op zich onvoldoende om het vluchtrelaas van de verzoekende partij gegrond te verklaren. Deze documenten vermelden een medische diagnose; maar ze verschaffen geen inzicht over de omstandigheden waarin de angststoornissen zijn opgelopen en kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van verzoekers psychische problemen. Daarenboven wordt ook aangegeven dat een psychologische opvolging onder meer noodzakelijk is omdat de verzoekende partij *"trouble de l'adaptation lié à l'émigration et à l'éloignement familial"*.

Met betrekking tot het youtube-filmpje wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"Wat betreft het youtube-filmpje over de aanslag waarop u zegt te zien te zijn (CGVS, p. 21) dient te worden opgemerkt dat de persoon die u claimt te zijn slechts zeer kort in beeld komt. Er kan bijgevolg niet met zekerheid worden vastgesteld dat u dit bent."* Het betoog van de verzoekende partij doet hieraan geen enkele afbreuk, daar het enkel gestoeld is op veronderstellingen.

Gelet de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asielrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat de verzoekende partij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen acht te Raad het relaas van de verzoekende partij ongeloofwaardig op grond van onderstaande motieven van de bestreden beslissing: *"Verder wordt u gevraagd wat er allemaal gebeurd is tijdens de aanval nadat u vertrokken was. U zegt dat uw kantoor volledig vernield was, en dat er verschillende gewonden, doden en gevangenen waren (CGVS, p. 22). Ook zegt u dat er hulp kwam van verschillende andere organisaties. U vermeldt echter niet dat de navo-troepen helikopters stuurden om de Afghaanse troepen te ondersteunen (CGVS, p. 22-23). U weet niet of de taliban de aanval heeft opgeëist, hoewel ze volgens informatie dit direct na de aanval hebben gedaan (CGVS, p. 25). U weet ook niet dat de aanval op het politiestation kaderde in de pogingen van de taliban om de naderende verkiezingen in 2014 te verstoren (CGVS, p. 25). Er wordt u expliciet gevraagd of er in de periode na de aanval iets stond te gebeuren dat de taliban wilde boycotten. U moet hierop echter het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 25). Van een politieagent kan echter verwacht worden dat hij enerzijds wat beter of de hoogte zou zijn van de details betreffende de aanval op zijn eigen kantoor en anderzijds dat hij op de hoogte is van terreurcampagnes die de taliban afkondigen."*

Anderhalf jaar later, in juni 2015, krijgt u opeens een dreigbrief van de taliban waarin u wordt beschuldigd van de dood van drie aanslagplegers die betrokken waren bij de aanval op de politiebasis in maart 2014. U weet niet waarom u pas na anderhalf jaar een dreigbrief daarover zou ontvangen

(CGVS, p. 27). U verklaart geen contact te hebben gehad met de taliban tussen de aanval op het politiekantoor en de dreigbrief (CGVS, p. 27). Ook is het vreemd dat de taliban u zou beschuldigen van deel te hebben gehad in de dood van hun collega-strijders. Zoals u namelijk zelf zei bent u direct na de aanval gevlucht van het politiestation en hebt u geen deel gehad in het aansluitend vuurgevecht. Wanneer u dit wordt gezegd antwoordt u dat u dat ook niet verstond (CGVS, p. 26).

Na het ontvangen van de dreigbrief verbleef u drie maanden lang onafgebroken in het politiestation. U praatte echter niet met uw collega's over de bedreigingen die u ontving noch vroeg iemand ernaar. Niemand stelde zich vragen bij het feit dat u de facto in het politiestation woonde (CGVS, p. 27). Tevens weet u niet of andere collega's gelijkaardige bedreigingen hebben ontvangen van de taliban (CGVS, p. 27). Nochtans mag verwacht worden dat u hiervan wel op de hoogte zou zijn. Over uw drie maanden in het politiestation kunt u niets meer zeggen dan dat u 7 uur dienst deed en vervolgens 7 uur rustte (CGVS, p. 27). Ook ontving u dreigtelefoontjes. Over de inhoud van deze telefoontjes kunt u enkel vertellen dat ze u zeiden dat u zich moest aangeven of uw job opgeven en dat u zei dat u dat niet kon. Meer details kunt u niet geven (CGVS, p. 27). Het is vreemd dat u hen niet om uitleg vroeg of een manier zocht om uw problemen met hen op te lossen. Opnieuw dient opgemerkt worden dat u deze telefoontjes pas ontving anderhalf jaar na de aanslag op het politiekantoor en drie jaar nadat u dienst had genomen bij de politie."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden derhalve door de Raad overgenomen.

De verzoekende partij weerlegt bovenstaande pertinente motieven niet waar zij haar verklaringen eenvoudigweg herneemt. Door te wijzen op het feit dat zij op het ogenblik van de aanval van de taliban op het politiestation gewond geraakt, gaat de verzoekende partij voorbij aan haar eigen verklaringen dat ze gedurende drie maanden onafgebroken op het politiekantoor verbleven heeft waardoor er redelijkerwijze kan verwacht worden dat ze beter op de hoogte zou zijn van de details betreffende de aanval op haar eigen kantoor en anderzijds dat zij op de hoogte is van terreurcampagnes die de taliban afkondigen. De verzoekende partij dient de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten aan de hand van concrete en naar behoren gestaafde argumenten. Daartoe kan het verweer dat geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat zij nu beboet wordt voor de werkwijze van de taliban allerminst volstaan. De Raad stelt vast dat in de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing terecht gewezen wordt op de gebrekkige logica van verzoekers verklaringen dat zij na het ontvangen van de dreigbrief drie maanden lang onafgebroken in het politiestation verbleef, zonder het aan de collega's te vertellen of naar een oplossing te zoeken. Het verweer van de verzoekende partij dat het een gangbare praktijk is dat politieagenten in het politiekantoor blijven slapen, volstaat allerminst om voormelde motieven te weerleggen. Des te meer omdat de verzoekende partij over haar onafgebroken verblijf op het politiestation niets meer kan zeggen dan ze 7 uur dienst deed en vervolgens 7 uur rustte. De verzoekende partij geeft niet aan wat ze de overige uren van de dag deed.

Het loutere feit dat de verzoekende partij in haar land van herkomst gedurende zekere tijd actief is geweest bij de politie in Jalalabad volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

De verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zodoende doet zij geen afbreuk aan de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door de verzoekende partij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

Tot slot wijst de Raad erop dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat haar oordeelsvermogen ten gevolge dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Daarenboven heeft de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische

problematiek dat zij niet in staat zou zijn om vragen betreffende haar vluchtrelaas naar behoren te kunnen beantwoorden.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan:

“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

*“a) doodstraf of executie; of,
b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt door rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het*

EVRM worden gewaarborgd." (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, *sub c*) "*volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, *sub c*) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In het administratief dossier bevinden zich de volgende rapporten:

- kaart Jalalabad grootstedelijk gebied van 14 december 2016
- COI focus: "Afghanistan – veiligheidssituatie in Jalalabad", 9 juni 2017
- Landinfo, "Afghanistan: the security situation in Nangarhar province.", 2017
- COI Focus, "Afghanistan-corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 16 januari 2019 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 (hierna: EASO rapport December 2017)
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018 (hierna: EASO rapport update mei 2018)
- EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018 (hierna: EASO guidance note juni 2018)
- UNHCR Eligibility "Guidelines for assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018. (hierna: UNHCR guidelines augustus 2018).
- COI Focus "Afghanistan – veiligheidssituatie in Jalalabad" van 20 februari 2018.

Zowel uit de UNHCR guidelines augustus 2018 als uit de EASO Guidance note van juni 2018 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij afkomstig is uit de stad Jalalabad gelegen in de provincie Nangarhar, bijgevolg dient de situatie in de stad Jalalabad gelegen in de provincie Nangarhar onderzocht te worden.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 16 januari 2019 blijkt dat EASO voor de provincie Nangarhar concludeert *“Territories where the level of indiscriminate violence in the province reaches such a high level that minimal individual elements are required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the province, would face a real risk of serious harm in the meaning of Article 15(c) QD (i.e. serious and individual threat to a civilian’s life or person).”* (EASO update mei 2018, p. 113; EASO guidelines juni 2018, p. 24 en 87).

In andere woorden, de provincie Nangarhar is een gebied waar volgens EASO de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat slechts minimale individuele elementen worden vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar die provincie een reëel risico loopt op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of persoon.

Bijgevolg moet er gekeken worden naar de situatie in Jalalabad zelf. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bremmbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten ontvluchten. Het EASO-rapport update mei 2018 geeft ook aan dat de situatie in Jalalabad sinds augustus 2018 verslechterd is, omdat er verschillende misdrijven gepleegd worden onder meer ten aanzien van zakenlui, industriëlen en dokters. Voorts gaat er een machtsstrijd voort. Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Op basis van de stukken die voorliggen blijkt bijgevolg niet dat er voor Jalalabad zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Jalalabad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. Evenmin blijkt dit uit de UNHCR Eligibility Guidelines van augustus 2018.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de stad Jalalabad op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Jalalabad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. In deze eerste hypothese wordt uitzonderlijk een “loutere aanwezigheid” in het betrokken gebied voldoende geacht en dienen geen verdere individuele elementen te worden aangetoond.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name

zonder dat zij specifiek worden geviseerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de "*persoonlijke omstandigheden*", die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precarie socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij "*het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden*" door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld te Jalalabad dermate verhogen dat, - hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in Jalalabad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon -, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoekende partij bestaat.

In casu liggen er geen dergelijke elementen voor. Het document aangaande een exploratief psychologisch onderzoek uitgegeven door het Belgische Rode Kruis geeft aan dat de verzoekende partij symptomen heeft van een post-traumatisch stresssyndroom. Dit document dateert van 23 maart 2016. Het document opgesteld door CHU Dinant Godinne geeft aan dat de verzoekende partij op consultatie geweest is ten gevolge van een "*suivi psychothérapeutique*" en een angststoornis heeft. Dit document geeft ook aan dat "*maintien du suivi thérapeutique à raison d'un entretien/mois.*" Dit document dateert van 23 september 2016. Beide documenten werden niet geactualiseerd. In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij enkel dat zij aan een posttraumatisch stresssyndroom lijdt. Rekening houdend met de hoger beschreven veiligheidssituatie in de stad Jalalabad toont de verzoekende partij niet aan dat haar toestand een verhoogde kwetsbaarheid in hogervermelde zin met zich meebrengt in deze stad. Voormelde persoonlijke omstandigheden tonen niet aan dat de verzoekende partij in de stad Jalalabad niet de mogelijkheden zou hebben om zich, gelet op haar lichamelijke en geestelijke toestand, tijdelijk te verschuilen als er zich gevechten of aanslagen voordoen; of dat ze niet volledig in staat zou zijn om een situatie naar behoren in te schatten en zich daardoor bloot stellen aan de risico's van willekeurig geweld. Daarenboven bevat het verzoekschrift geen verdere informatie over de angststoornissen van de verzoekende partij. Voorts blijkt uit de attesten dat een psychologische opvolging in verband oordt gebracht met het gegeven dat de verzoekende partij "*trouble de l'adaptation lié à l'émigration et à l'éloignement familial*" heeft. De verzoekende partij toont niet aan dat zij in vergelijking met andere burgers in de stad Jalalabad over minder weerbaarheid beschikt om zich te beschermen in deze stad of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Evenmin wordt ter terechtzitting hieromtrent meer duiding gegeven en aangetoond waarom de verzoekende partij van mening is dat voormelde elementen, gelet op de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad, persoonlijke omstandigheden zijn die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Jalalabad dermate verhogen dat, - hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in de stad Jalalabad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon -, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoekende partij bestaat.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Betreffende de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, naast de hoger ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS